

เทศน์อบรมคณะครูและนักเรียนโรงเรียนอนุตรพิทยานุกูล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

มีลูกหลายคน มีปอบหลายตัว

ก่อนจึงหัน

พระวัดนี้มันเก่งนะเดี๋ยวนี้เนะ พระวัดป่าบ้านตาดมันเก่งนะ มันแทรกมันแข่งครูบาอาจารย์ เหยียบหัวครูบาอาจารย์ไปนะ เวลาไปทำอะไร ๆ ไม่ให้เราทราบนะ เวลาผลของมันแสดงออกมาแล้วมีแต่ฟันแต่ไฟมาเผาเรา ๆ นี่ละมันเก่งกว่าครูเป็นอย่างนี้ละ เราพาดำเนินผิตพลาตที่ไหน เราพิจารณาโดยอรรถโดยธรรมทุกอย่างแล้ว พาพี่น้องทั้งหลายดำเนิน อย่างช่วยชาตินี้ก็เหมือนกัน เราไม่เห็นอะไรเป็นข้อบกพร่องสำหรับเราที่พาดำเนิน ทางด้านวัตถุ และนามธรรม ได้แก่การอบรมสั่งสอน เราทำไปเป็นความราบรื่นดีงามตลอดมา แต่ลูกศิษย์หลงตาบว วัดป่าบ้านตาดนี้มันเก่ง มันแทรกออกทางนั้น แทรกออกทางนี้เวลานี้เนะ ไปก่อนนั้นก่อนนี้ขึ้นมา อวดเก่งนะ มันเก่งกว่าครูแล้วมันจะจมนะ

เลอะเทอะไปหมดนะ ไล่ออกไปหนหนึ่งแล้ว เราก็สงสารเอามาไว้อีก นี่มันมาแสดงฤทธิ์แบบไหนอีก คราวนี้จะไม่มีทางอยู่ละนะ ถ้าได้เอาคราวนี้ไม่มีทางอยู่ ทางขาดไปเลยเทียว อย่ามาเล่นกับเรานะ ทุกอย่างเราพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยออก ๆ ไม่ได้มาพรวดพราด ๆ นะ เราก็ไม่เคยเห็นผิต พิจารณาเรื่องใดแล้วออก อันนี้มันพรวดพราด ๆ มันเก่งกว่าครู แข่งหน้าแข่งหลัง มันเก่งนะวัดป่าบ้านตาด แสดงฤทธิ์ต่าง ๆ ออก แล้วถูกขับไล่ออกไป ๆ มีแต่พระเก่ง ๆ ทั้งนั้นที่ถูกขับไล่ออกไป มันเป็นยังงี้วัดป่าบ้านตาดเรา ยิ่งเลอะเทอะลงทุกวัน ๆ

เราแก่เราไม่ค่อยได้สังเกตสังกาพิจารณาเรื่องพระ การรับพระก็เหมือนกัน เราไม่ได้ตั้งใจรับเอง มันแทรกเข้ามา ๆ แล้วส่วนมากมีแต่มาแล้วก็แสดงฤทธิ์เดชออกไปด้วยความเลอะเทอะ ๆ นะ มันจะเลวมากนะวัดป่าบ้านตาดนี้เนะ ใครจะเอาเบอร์เลวมากมาอวดเพื่อนวัดด้วยกัน พระด้วยกัน มีองค์ไหนบ้างวัดป่าบ้านตาดนี้ มันมีอยู่เสมอ นะมาแทรก อวดฤทธิ์อวดเดช ถูกขับ ๆ ออกไป แหม ทูเรศจริง ๆ กิเลสตัวเดี่ยวน้อยากดีอยากเด่นนั้นชิ ดีเด่นมันมีแต่บุตรแต่คูแต่ฟันแต่ไฟชิ กลับมาเผาพวกเพื่อนผู้มีศีลมีธรรมด้วยกันให้เดือดร้อนวุ่นวายด้วยกันตั้งที่กล่าวอยู่เวลานี้แหละ

มันเป็นยังงี้พระณวัดป่าบ้านตาดเวลานี้ มันจะเลอะเทอะไปหมดแล้วหรือ จะไม่ให้มีเกาะมีดอนใดเลยเทียวหรือเดี๋ยวนี้เนะ มีแต่เก่ง ๆ แหละ ครั้นมานี้ออกฤทธิ์ออก

เดช ถูกขับๆ ไปเรื่อย ๆ นะ จำให้ตี เตี่ยวจะได้ออกจากวัดในพรรษานะ ความผิดความพลาดผิดได้ในพรรษานอกพรรษา การขับออก คนที่ทำผิดขับได้ทั้งในพรรษานอกพรรษา อับเปหิ ไล่เลย มีหลักธรรมหลักวินัยเป็นเครื่องยืนยันรับรองด้วยกันอยู่แล้ว มันเป็นอย่างนั้นมันเก่งนะ ออกแทรกโน้นแทรกนี้ กลายเป็นโลกเป็นสงสารไปแล้วนะเวลานี้ การดำเนินเราเพื่อโลกนี้ ทั้งทางโลกทางธรรม เราดึงเข้ามาให้เป็นธรรมเพื่อความสงบร่มเย็น เชื่อมสมานกันให้เป็นความถูกต้องดีงาม ไม่ได้มีการแตกการแยก ยุแยงทางนั้นทางนี้ ไม่มีในธรรมทั้งหลาย มีแต่เรื่องประสาน ๆ ทั้งนั้น

พระอยู่ในวัดนี้ตัวไหนเก่ง ๆ ให้เสนอตัวออกมา มันเก่งขึ้นทุกวัน ๆ นะพระวัดนี้นะ มันเป็นอย่างไง สิ่งที่สอนให้เน้นหนัก ๆ คือความพากเพียร ศีลธรรมเป็นเครื่องประจำหัวใจของพระ เพศของพระ มันไม่สนใจ มันไปสนใจหาแต่บุตรแต่คู่ออยากเด่นอยากดังกับกองมูตรกองคู่มืออย่างเหรอ บรรดาจอมปราชญ์ทั้งหลายท่านเพื่ออรรถเพื่อธรรม เด่นดังก็เด่นดังไปในธรรม โดยที่ท่านไม่สนใจอยากเด่นอยากดังในธรรม หากเป็นขึ้นมาเองเพราะความดีงามของท่าน

ไอ้เรามันอยากเด่นอยากดังไปทางมูตรทางคู่อ แหกเหลวไปหมดนะเวลานี้ มองไม่ทัน พระมันเก่งไปทางนั้นแหละ ถ้าทางเลวนี้มองไม่ทัน ทางดีมันไม่เอาไหน มันเลอะเทอะไปทุกวัน ๆ มันเป็นอย่างไงพระวัดป่าบ้านตาดนี้นะ เวลานี้ชื่อเสียงก็ว่าดังเสียด้วยวัดป่าบ้านตาด แล้วมันก็ดังทั้งกองมูตรกองคู่อไปด้วยกัน ประกาศันเลยเราไม่เอียงหน้าเอียงหลัง ใครผิดบอกผิด ใครถูกบอกถูก ถ้าในวัดนี้มันเลวเสียจริง ๆ เอาไว้ไม่ได้เราขับออกทั้งวัดเลย เราอยู่องค์เดียว ถ้าเราไม่ดี เอ้า ขับเราออก เรายอมรับเรื่องธรรม ไม่มีอคติอะไรละ ความเห็นแก่ตัวไม่มีในธรรมทั้งหลาย

พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตัวเองซิ ไปยุ่งอะไรกับเรื่องโลกเรื่องสงสารซึ่งเป็นเหมือนกองมูตรกองคู่อ ธรรมทองทั้งแท่งทำไมไม่สนใจ ปฏิบัติตัวให้ดีซิ นี่ได้ยินแสบออกมาแ่งนั้นแสบออกมาแ่งนี้ มีแต่บุตรแต่คู่อ เตี่ยวนี้มันเต็มวัดป่าบ้านตาดแล้วนะ ใครจะสมัครเป็นมูตรเป็นคู่ออีก วัดนี้ให้มันเต็มให้ได้รำลือเสียวัดป่าบ้านตาด มีแต่กองมูตรกองคู่อให้รำลือ เวลานี้มันก็แสดงฤทธิ์ของมันแล้วออกในแ่งต่าง ๆ มองไม่ทันนะ มันเป็นอย่างไง ถ้าสิ่งเลวร้ายทั้งหลายนี้มองไม่ทัน เร็วที่สุด ลิงร้อยตัวสู้ไม่ได้ความรวดเร็ว ถ้าเป็นทางดีนี่อืดอาด ๆ เต่าในวัดทั้งหมดนี้สู้ไม่ได้ เต่ามันก็งุ่มง่ามตัวมเตี้ยม อันนั้นมันยิ่งงุ่มง่ามตัวมเตี้ยมถ้าประกอบความดีงาม มันงุ่มง่ามตัวมเตี้ยมยิ่งกว่าเต่าอีกนะ ฟังให้ตึนะ มันเป็นอย่างไง แล้วไหลเข้ามา ๆ ปิดไว้เท่าไรไหลเข้ามาทุกช่องทุกมุม ครั้นไหลเข้ามาก็มาเป็นกองมูตรกองคู่อเต็มวัดนี้ซิ ไอ้ มันน่าทุเรศนะ

ประชาชนญาติโยมก็ให้พากันพิจารณา การเทศน์นี้ธรรมสอนโลกนะ ความผิด ความพลาดความอะไรนี้ มีได้ทั้งพระทั้งฆราวาส นี่ท่านสอนพระ เราเป็นฆราวาสเรามี หัวใจใหม่ ดีชั่วมีอยู่กับเราใหม่ ควรที่จะชำระจากธรรมที่สอนนี้ใหม่ ถ้ามีก็เอาไปชำระ ตัวเองซิ พอเห็นท่านเทศน์เอียงไปทางพระ ก็นึกว่าตัวนี้เป็นความเลิศความเลอ เป็น เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมไปหมด มันลืมหืมตาที่นั่นนะ เอาละให้พร

โทรศัพท์มือถืออยู่ในวัดนี้มีอยู่กับใครบ้าง เรานุโลมผ่อนผันทั้งหลาย ที่อันนี้เป็น กัยเต็มทีนะ เป็นกัยสุดยอดคือโทรศัพท์มือถือ สำหรับพระนี้เป็นกัยชั้นสังฆาปาราชิก ไม่สงสัย อยู่กับโทรศัพท์มือถือนี้ทั้งนั้น นี่เราห้ามหมดนะ เราจะอนุโลมให้เฉพาะเครื่อง เดียวสำหรับส่วนรวม เพื่อชาติ ศาสนา รวมอยู่ในนี้ อันนี้เป็นสื่อเป็นทางให้มีรับไว้แห่ง เดียว มีความจำเป็นก็มาติดต่อกันนี้ แต่สำหรับเป็นเครื่องของพระแต่ละองค์ๆ มิไม่ได้ นะ องค์ไหนทราบว่ามีไล่ออกจากวัด ในพรรษานอกพรรษาก็ตาม เราจะเสียชีวิต โทรศัพท์หรือจะเสียชีวิตตัวเราที่จะได้ออกจากวัด เราจะเอาโทรศัพท์ออกจากวัด หรือ จะเอาตัวของเราออกจากวัด

หลักธรรมวินัยละเอียดลออมากที่สุด สิ่งเหล่านี้มันหยาบที่สุดทำไมจึงจะไม่เข้าใจกัน มันคือด้านเอามาอะไร มีไหมในวัดป่าบ้านตาดโทรศัพท์มือถือ ถ้ามิให้เตรียม ออกจากวัดนะ เราจะอนุโลมไม่ได้เป็นอันขาด อันนี้คือขาดขาดตายอยู่กับโทรศัพท์มือถือ นี้แหละ ใครให้รับจัดการ จัดการตัวเองออกจากวัด หรือจะเอาโทรศัพท์ออก มันเก่ง มาจากไหนพวกนี้ล่ะ โห มันน่าทุเรศนะ มีไหมในวัดป่าบ้านตาดนี้ บอกอย่างเด็ดนะ เห็นเอากันจริง ๆ อย่างเด็ดขาดเลยทีเดียว ไม่มีคำว่าอนุโลม เพราะอันนี้คือขาดขาด ตาย โทรศัพท์มือถือเป็นเรื่องขาดขาดตายสำหรับพระเรา มันเก่งกล้ายิ่งกว่าพระ พุทธเจ้ามาจากไหน มันทุเรศนะ ออกทุกช่องทุกทางมองไม่ทัน

หลังจั้งหัน

เราเสียสละด้วยความเมตตากับบรรดาพี่น้องลูกหลานไทยเรา เราไม่มีอะไรเก็บ หัวอกเราเปิดหมด ไม่มีอะไรที่จะมาเก็บมากกว่า มีเท่าไรไหลออก ๆ เพราะอำนาจแห่ง ความเมตตา เมตตาที่พอของตกมาปั๊บ เมตตาความสงสารกวาดออกปั๊บ ไปนั่น ๆ หมด ตกปั๊บกวาดปั๊บ ๆ เลย อำนาจแห่งความเมตตาสำคัญมากนะ ที่เราไปไม่หยุดไม่อยู่ทุก วันนี่ก็เพราะอำนาจแห่งความเมตตา ซอกแซกซิกแซ็ก ทุกข์ยากลำบากลำบาก จะว่าทน เอาการก็ไม่เห็นทนนะ ไปอยู่อย่างนั้น ไปอยู่ตลอด

ส่วนที่ว่าช่วยโรงพยาบาลต่างๆ ในการสร้างนั้นสร้างนี้เครื่องมือแพทย์อะไร ๆ เป็นประจำ ดูเหมือนสองร้อยกว่าโรงที่เราได้ช่วยนะ บางแห่งซื้อที่ดินเพิ่มให้ ๆ ที่ไหน

มันแคบติดต่อกับเจ้าของที่เขาที่ติดกันกับโรงพยาบาล เมื่อเขายินดีขายให้เราซื้อเอาเลย ซื้อเอาๆ อย่างนั้น นอกจากเจ้าของเขาไม่ขายมันก็จำเป็น สุดวิสัย ที่ไหนเขาขายเราซื้อ ให้ๆ เลย บางแห่งยกทั้งโรงพยาบาลเลย คือไปซื้อใหม่ให้เลย โรงพยาบาลเก่านั้นให้เป็น ออมาลัยไป อันนั้นให้เป็นโรงพยาบาลอย่างนี้ก็มีที่เราช่วยโลก

แต่มีที่สูงสุดนะตั้งแต่ช่วยโลกมานี้ สำหรับโกดังช่วยโรงพยาบาลนี้มีอย่างสูงสุด เพียง ๙ โรง โรงพยาบาลวันหนึ่งที่มาเข้ามาสูงสุดเพียง ๙ โรงเท่านั้นไม่ถึง ๑๐ โรง วันหนึ่งนะ อย่างมากที่สุดก็ ๙ โรง สามสี่ห้าโรงเป็นประจำทุกวันๆ ของไม้ให้หอด สั่งไว้ให้ เต็มเอี้ยดๆ ตลอดเวลา โรงไหนมาก็ตามเอาของเรียบริ้อยแล้วก็เติมน้ำมันให้ทุกคันรถ นะ เติมให้เต็มถึงๆ ให้หมด ป้อน้ำมันเราก็มี ใครอยู่เมืองอุดรว่ามีป้อน้ำมันมากอย่ามา อวด อันนี้ออกใส่เปรี้ยงเดียวหลงทิศไปนะ ป้อน้ำมันเรามีอยู่นั้น

เหตุที่เราจะพอทราบบ้าง เรานั่งอยู่ที่นี่ เขาขนถังน้ำมันมาเป็นถังๆ เทอะไรลิตร ผ่านมานี้ เต็มรถๆ มันถึงอะไรน้ำ เขาบอกถังน้ำมัน แล้วจะเอาไปไหน เอาไปใส่ปั๊ม ปั๊มของเรา โห ขนาดนั้นเหอ ขนาดนั้น มันมาสัมผัสก็เลยถามดู เดือนหนึ่งน้ำมันที่เติม รถๆ นี้เดือนหนึ่งหมดประมาณเท่าไร ว่าห้าแสนกว่าบาท นี่เฉพาะน้ำมันนะเดือนหนึ่ง ห้าแสนกว่า เป็นอย่างนั้นเป็นประจำๆ มีโรงพยาบาลที่จะเข้ามาเติมน้ำมันนี้ ก็บรรลของ เราที่จะไปไหนมาไหนก็มาเติมที่นี่ จากนั้นก็โรงพยาบาล นอกนั้นไม่มี เราให้เฉพาะๆ

ตื่นขึ้นมาปั๊มเปิดหัวอกให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ พอตื่นขึ้นมาพบจิตแทนที่ จะมาอยู่กับตัวนี้ไม่อยู่ จิตมันจะกระจายออกทั่วโลกด้วยความเมตตา กระจายออกไป หมด ควรจะสงเคราะห์ยังไงต่อยังไงมันจะออกของมันเอง จากนั้นเราก็ค่อยก้าวเดิน ตามกำลังของเราไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เราช่วยโลกช่วยขนาดนั้น จึงอยากให้พี่น้องทั้งหลาย ได้เห็นเรื่องธรรมภายในใจ ถ้าได้เกิดขึ้นมาแล้วใจดวงนั้นเป็นคนละโลกขึ้นมาะ ใจที่ เต็มไปด้วยมุตรด้วยคุณ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง กับใจที่บริสุทธิ์พุทธโธเป็นธรรมทั้งแห่งแล้ว มาเทียบกันเทียบไม่ได้เลย

ใจพระพุทธเจ้า ใจพระอรหันต์ท่าน เป็นธรรมทั้งแห่ง กับใจของสัตว์โลกซึ่งเป็น เหมือนมุตรเหมือนคุณ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลงครอบนั้น เอามาเข้ากันไม่ได้เลย แต่ใจที่เป็นธรรมทั้งแห่งนั้นละช่วยโลกสกรปรกให้ค่อยสะอาดสะอาด บรธาทุกขขึ้นมาๆ ดัง พระพุทธเจ้าท่านสอนโลก สามโลก ฟังซินะ ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมาหามนุษย์มา พระพุทธเจ้าสอนได้หมดเลย ธรรมอันนี้ละสอน กว้างขวางขนาดไหนธรรมของพระ พุทธเจ้า และทำความร่มเย็นให้แก่โลกมากขนาดไหน

ยิ่งผู้มีความสามารถปฏิบัติตามพระองค์ท่านได้ ผ่านได้เลยๆ เช่นอย่างผู้ท่าน

สำเร็จมรรคผลนิพพาน ท่านเหล่านี้เรียกว่าผ่านพ้นเรื่องความทุกข์ทั้งมวลตลอดอนันตกาล เรียกว่านิพพานเที่ยง ไม่กลับมาเกิดแก่เจ็บตายคลุกเคล้ากับความทุกข์ทรมานทั้งหลาย ซึ่งเคยเป็นมาตั้งกัปตั้งกัลป์นี้อีกต่อไป หมัดโดยสิ้นเชิง เรียกว่านิพพานเที่ยง ธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นอย่างนั้น

ธรรมเท่านั้นที่จะพาให้ทุกสิ่งทุกอย่างมนุษย์มนาพอมีค่ามีราคา ถ้าไม่มีธรรมแล้วเหลวไหลไปด้วยกันหมด ใครอย่ามาอวดนะว่าเศรษฐีกุฎุมพี เงินกี่ล้าน ๆ ก็กองภูเขาเงินภูเขาทอง อย่ามาอวดนะ ถ้าใจไม่เป็นธรรมเสียอย่างเดียว เหล่านี้กลายเป็นไฟได้หมด ใจนี้มันจะไปกว้านเอาอันนั้นมาเป็นไฟเผาตัวเองแล้วเผาโลกได้ ถ้าใจนี้เป็นธรรมมีมากมีน้อยอันนั้นจะกลายเป็นคุณไปหมด เป็นอยู่กับใจนะไม่ได้เป็นอยู่กับอะไร เพราะฉะนั้นใจจึงต้องได้รับการอบรมเป็นสำคัญมากที่สุดทีเดียว ถ้าไม่มีการอบรมเลยไม่มีความหมายนะมนุษย์เรา

ใครอย่าอวดเก่งว่าเรียนรู้มาจากทางนั้นทางนี้ ความรู้เหล่านี้มันออกจากคลังของกิเลสไปสอน ไปเรียนเมืองไหน ๆ ก็คลังกิเลส สอนมาก็เป็นเรื่องกิเลส ก็ปฏิบัติไปตามแถวแนวของกิเลส ไม่ได้เป็นไปตามแถวแนวของธรรม ตามแถวแนวของกิเลสขึ้นต้นก็เห็นแก่ตัว ขอบยกขอบยอปอปั้น นี่เรื่องกิเลส เรียนมาสูงเท่าไร ๆ ถ้าไม่มีธรรม ตัวนี้ละเป็นตัวยักษ์ใหญ่ เป็นตัวทำลายชาติ ศาสนา ได้ไม่สงสัยถ้าไม่มีธรรมเสียอย่างเดียว ถ้ามีธรรมแล้วเป็นเครื่องประดับได้เป็นอย่างดี ธรรมจึงเป็นของสำคัญ ถ้าเข้าประดับตรงไหนมีค่าขึ้นมา ๆ ธรรมเข้าไปตรงไหนมีค่าขึ้นมา ถ้ากิเลสมาอยู่ที่หัวใจแล้วไม่มีใครมีค่าแหละ จะยกยอตัวเองขนาดไหน สูงขนาดไหน ก็มีแต่ลมปาก ตัวเองเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้อยู่ในหัวอกด้วยกิเลสเหล่านี้ ถ้ามีธรรมอยู่นี้แล้วเป็นน้ำดับไฟ ๆ ระงับกันไปนั้น พออุพอโลกันไปได้คนมีธรรม ถ้าไม่มีธรรมเลยแล้วหมดสาระนะ

ขอให้ลูกหลานทั้งหลายได้นำไปปฏิบัตินะ เราเรียนหนังสือในโรงรำโรงเรียน เรียนมาก็เพื่อประกอบหน้าที่การงานเพื่อส่วนตนและส่วนรวมให้มีความแน่นอน หนาแน่นคงราบรื่นดีงามต่อไปด้วยวิชาที่เราเรียนมา ไม่ใช่เรียนมาแล้วเป็นเพชรฆาตสังหารตนและส่วนรวม ใช้ไม่ได้นะ เรียนมาวิชาทางโลกก็ไปทางโลก แต่ให้มีธรรมแทรกเข้าไป ถ้ามีแต่วิชาทางโลกล้วน ๆ เป็นภัยได้ไม่สงสัย ถ้ามีธรรมแทรกเข้าไปแล้วสง่างาม

ความรู้มีมากน้อยเท่าไร ๆ มีธรรมในใจ ไปที่ไหนมีคนเคารพนับถือกราบไหว้บูชา นี่ละธรรมในใจประดับวิชาให้สวยงามขึ้นไป วิชาที่ทำหน้าที่ตามหลักวิชาของตนเป็นประโยชน์แก่โลก มีธรรมแทรกเข้าไปเป็นอย่างนั้นละ ถ้ามีแต่วิชาทางโลกล้วน ๆ

นั่นละวิชาตรีวิชาไตร วิชาร้อยเล่มหรือร้อยเหลี่ยมร้อยสันพันคม กินดับกินปอดพวกเดียวกัน มนุษย์ด้วยกัน คือวิชาของกิเลสที่เรียนมาสูง ๆ นั่นแหละ มาทำลายชาติ ทำลายศาสนา พระมหากษัตริย์ได้วิชาเหล่านี้ละ ถ้าไม่มีธรรมเป็นข้าศึกได้อย่างใหญ่หลวงนะ อาศัยวิชาที่เรียนมา ถ้ามีธรรมแล้ววิชาที่เรียนมานี้เป็นคุณไปทั้งหมดเลย พวกกันจำเอา

ใครอยู่ที่ไหนอย่าลืมนะ อย่าอวดดีอวดเก่งด้วยความรู้วิชา ฐานะสูงต่ำของตัวเอง ยิ่งกว่าธรรม ธรรมนี้เลิศรอบไปหมดแล้ว มีมากมีน้อยจะเลิศอยู่ในใจของผู้มีอยู่ในนั้น อบอุนอยู่ในนั้น ธรรมมีมากมีน้อยไม่ได้ถือว่าเป็นชั้นเศษชงเศษฐฐเหมือนโลกเขาแหละ ธรรมมีภายในใจเราจะเรียกว่าเศษฐฐธรรมก็ได้ อย่างที่เราเคยพูดให้ธรรมลี ผาแดง ทานงุบ ๆ จิบ ๆ ไม่ค่อยพูดอะไรแหละ เหมือนเซ่อ ๆ ซ่า ๆ แต่ภายในเป็นเศษฐฐธรรม เราบอกเลย นั้น นิสัยท่านเป็นอย่างนั้น งุบ ๆ จีบ ๆ ไป แต่ภายในสง่า จ้าชิ เรียกว่าเศษฐฐธรรม ไปไหนเย็นธรรมมีในใจ

จึงต้องให้พยายามบำรุง รักษาตัวให้ดี ไปศึกษาเล่าเรียนให้ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียน ดำเนินไปตามโปรแกรมที่ศึกษาเล่าเรียน เวลาเล่น ๆ เวลาจริง ๆ เวลาเรียน ๆ มาแล้วหน้าที่การงานอะไรทางบ้านทางเรือนที่จะปฏิบัติช่วยพ่อช่วยแม่ ก็ให้ทำหน้าที่นั้น ๆ อย่าเตร็ดเตร่ ตั้งแต่เกิดมาพ่อแม่บำรุงบำเรอรักษา ลูกคนหนึ่ง ๆ นี้พ่อแม่เสียไปเท่าไร บอบช้ำเท่าไร ลูกคนหนึ่ง ๆ เหล่านี้ ลูกเหล่านี้มีพ่อแม่ทั้งนั้น พ่อแม่เลี้ยงดูรับรอง เป็นบ่อยกลางบ้านกลางเรือนมาตั้งแต่วันตกคลอดออกมา เราจะมาเยอหยิ่งจ่องหองไม่ได้ละ พ่อแม่เลี้ยงดูชวนขวายมามีเท่าไร ๆ ขนมาหมด พอเริ่มจะเข้าอนุบาล เครื่องที่จะไปเรียนอนุบาลมีอะไรบ้าง นั้นพ่อแม่หาแล้วนะ จากนั้นก็ก้าวขึ้นสู่ประถม มัธยม ยิ่งสูงเท่าไรยิ่งเป็นปอบตัวใหญ่ กินดับปอดพ่อแม่ มีเท่าไรไม่พอ ๆ พ่อแม่เลยจะตาย มีลูกหลายคนเท่าไรเรียกว่ามีปอบหลายตัว กินดับกินปอดพ่อแม่ พ่อแม่เลยจะตาย เราละโอ้อ่า ๆ ไปโรงร่ำโรงเรียนอวดเพื่อนอวดฝูง พ่อแม่ผู้เป็นบ่อยกลางเรือนไม่ได้ดูชิ จะตายนะ ให้เห็นอกเห็นใจพ่อแม่ เรียนมาแล้วให้ปฏิบัติหน้าที่ตามความมุ่งหมายที่ไปเรียนมา หน้าที่การงานจะเป็นผลเป็นประโยชน์

ให้เชื่อฟังพ่อแม่ละ ลูกที่ฝ่าฝืนพ่อแม่ไม่เจริญ ไม่มีใครเจริญ ลูกที่ฝ่าฝืนพ่อแม่ ดูถูกเหยียดหยามพ่อแม่ หาวว่าเป็นคนทุกซ์คนจนอย่างนี้ เช่นเพื่อนเขาเป็นลูกเศษฐฐ กุฎุมพีมีหน้ามีตา พ่อแม่ของเราเป็นคนทุกซ์คนจน แล้วใครเลี้ยงเรามา นั่นเอาตรงนี้ชิ เศษฐฐเขามาเลี้ยงเราไหม พ่อแม่ที่ทุกซ์ ๆ จน ๆ ตะเกียกตะกายเลี้ยงลูกมาจนใหญ่โต เหมือนบ้านเหมือนเมืองเขา ไปดูถูกพ่อแม่ไม่ได้ละ นี่ละยังมีคุณค่ามาก ได้เห็นคุณค่าของพ่อของแม่มาก

เวลาทุกช่วงเวลาจน จนจริง ๆ นะพ่อแม่ ไม่ทราบจะดึงใส่ลูกคนไหน ๆ บ้าง หาแทบเป็นแทบตาย ใจเรามีแต่ใจอ่าฟูฟ่า สนุกเฮฮาจนลืมเนื้อลืมตัวเสียผู้เสียคนไปก็เยอะในวัยเรียนนะ แทนที่จะเป็นวัยเรียนมันกลายเป็นวัยเล่น วัยโกโรโกโสไปเสีย เสียคนทั้งคนไม่เกิดประโยชน์อะไร ความมุ่งหวังของพ่อแม่และการเลี้ยงดูของพ่อแม่มาตั้งแต่อ่อนแต่อดทน จนกระทั่งถึงความเสียคนทั้งคนในลูกแต่ละคน ๆ นี่เป็นยังไง พ่อแม่อกจะแตกไปแล้วนะนั่น ให้ฟังเสียงพ่อแม่ อยากรออย่าลืม พ่อแม่เป็นสำคัญ ลูกมีพ่อแม่แม่ให้ฟังเสียงพ่อเสียงแม่ ลูกศิษย์มีครูมีอาจารย์ให้ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์ ถ้าไม่ฟังเสียงครูเสียงอาจารย์คนนั้นเตลิดเปิดเปิง ลงเหวตกบ่อไปเลย ไม่มีความดีละ จำให้ดีนะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ ไม่พูดมากนัก วันไหนก็พูดทุกวัน ๆ เอาละจำเอานะลูกหลาน

ผู้กำกับ สถานีวิทยุชุมชนเวียงพิงค์ FM 97 Mhz อุดรเรดิโอ อ.เมืองอุดรธานี ขอถวายเวลาถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ช่วงเช้า ๑ ชั่วโมง เริ่มตั้งแต่ ๕ ธ.ค. ๒๕๕๗ เป็นต้นไป และเริ่มถ่ายทอดทางอินเทอร์เน็ต www.97udornradio.com ช่วงเช้า ๑ ชั่วโมง และช่วงกลางคืน จากเวลา ๒๓.๐๐-๕.๐๐ น. เป็นพระธรรมเทศนา อบรมพระและฆราวาส และพระธรรมเทศนาของครูบาอาจารย์สายกรรมฐานหลวงปู่มั่นครับ

หลวงตา วิทยุอุดรนี้เขาถ่ายทอดเราที่เทศน์มานี้เป็นประจำนานแล้วนะ เจียบ ๆ วิทยุที่อุดรเขาถ่ายจากนี้มาประจำนานแล้ว ฟังมากระจายเมื่อเร็ว ๆ นี้ แต่ก่อนไม่กี่สถานีเขาถ่ายทอดเจียบ ๆ เรื่อยมา เวลานี้เลยกระจายไปทั่วโลกเลยเทศน์ของเรากระจายออกไปทั่วโลก เทศน์ของเราเดี๋ยวนี้ออกทั่วโลกไม่ใช่แต่ประเทศไทย อย่างเทศน์เดี๋ยวนี้ออกทั่วประเทศไทยแล้วนี่ ทุกเช้า ๆ ออกทางวิทยุ ออกบ้านตาด ออกสวนแสงธรรม ชั่วโมงมันอยู่สองอันนี้ ต้นใหญ่มันอยู่ที่นี่ จากนั้นกระจายออกไปทั่วประเทศไทย วิทยุเสียงธรรมเรานี้ออกมากที่สุด เดี่ยว ออกทุกแห่งทุกหน ออกอย่างรวดเร็ว เสียด้วย ขยายกันออกไปหมด เราก็อใจ

เพราะการเทศน์ว่าการให้บรรดาพี่น้องประชาชนทั้งหลายได้ทราบทั่วหน้ากัน ตลอดมานี้ เราอดจากหัวใจเราจริง ๆ จากภาคปฏิบัติที่เห็นผลประการใดในธรรมทั้งหลาย เราอดออกมาจากนี้ สาธุ พูดเราไม่ได้ประมาณ คัมภีร์ไบเบิลเราก็เรียนมาจนเป็นมหาว่านั่นเถอะนะ ครั้นเวลาจะเอาจริง ๆ มันไหลเข้านี้หมดนะ ออกจากนี้เลยที่นี้แล้วธรรมออกจากนี้แน่นอนแม่นยำ ออกจากตำรับตำราที่มีลุ่มมีคล้ำ เพราะจิตใจเราไม่แน่นอน อ่านธรรมเข้าไป ถึงธรรมจะแน่นอนเมื่อจิตใจยังไม่แน่นอนมันก็ไม่เป็นหลัก เป็นเกณฑ์ดีนะ พอนำธรรมะที่เรียนในตำราออกมาปฏิบัติ เกิดผลขึ้นมาจากภาคปฏิบัติที่นี้แน่นอน ๆ

นี่ละบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่ฟังเสียงเทศน์เราเนี่ย เดี่ยวนี้คงจะชินไปบ้างแล้วแหละ เพราะเราเคยประกาศให้ทราบเสมอ คือสำนวนเทศน์ของเราเนี่ย เวลานี้ก็ตั้งแต่ก่อนผิดกันมาก เป็นคนละคนเป็นคนละโลกไป คือเวลาเรานำปริยัติออกมาเทศน์ว่าการ ก็เหมือนกันกับบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ท่านเทศน์ทั่วประเทศไทย ท่านเทศน์อย่างไรเราก็เทศน์อย่างนั้นเพราะไปตามตำรา ไม่มีชอกแซกซิกแซก ไม่มีเน้นมีหนัก ตำราว่าอย่างไรก็ว่าไปอย่างนั้น ๆ ถ้าเกิดมีผู้มาทัก ทำไมจึงเทศน์อย่างนั้นล่ะ ก็ตำราท่านว่าอย่างนั้น มันหลบไปหาตำราเสีย

ที่นี้พอเอาตำรามาปฏิบัติ นี่ละที่มันเปลี่ยนนะ เปลี่ยนตามความรู้ของจิตที่เป็นขึ้นมา เวลาปฏิบัติ ธรรมเกิดที่นี้ แต่ก่อนกิเลสเกิดตลอด เวลาปฏิบัติธรรม ธรรมเกิด ๆ เกิดขึ้นมาที่ไหน ๆ ตรงไหน ๆ แม่นยำ ๆ เราจะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปเทศน์แบบอื่นไม่ได้ เทศน์ทางปริยัติท่านเทศน์ สมมุติว่ามีกองทัพกิเลส ก็เลี้ยว ๆ ไปนี้เสียกลัวกิเลส เลี้ยวไปนี้เลี้ยวไปนั้นเสีย แต่ธรรมะภาคปฏิบัติไม่เป็น เป็นยังงี้รู้อย่างไรเห็นยังงี้ต้องเทศน์อย่างตรงไปตรงมาตามทีไรที่เห็น ด้วยเหตุนี้เองสำนวนของเราที่เทศน์ทุกวันนี้ กับที่เราเทศน์ทางปริยัติแต่ก่อนจึงผิดกันมาก เป็นคนละคนไปเลย

เทศน์ทางปริยัติก็เหมือนกับที่พระทั้งหลายท่านเทศน์นั้นแหละ แต่พอมานเทศน์ทางภาคปฏิบัตินี้ไปอย่างตรงแนว ๆ เป็นยังงี้เป็นอย่างนั้น จะหลีกเลี่ยงไม่ได้นะมันบังคับในตัว จึงเรียกว่าธรรม คงเส้นคงวาหนาแน่นด้วยเหตุด้วยผลด้วยหลักด้วยเกณฑ์ ต้องเป็นอย่างนั้นตลอดไป จะหลีกเลี่ยงไปอย่างนั้นไม่ใช่ธรรม ที่นี้เพื่อให้เป็นธรรม เป็นยังงี้ก็ต้องพูดออกมาตามความเป็นจริงนั้น นี่ละจึงกลายเป็นขวานผ่าซากไปหนึ่ง และเรียกว่ากระแทกแตกตัน ความจริงไม่นะ ไม่กับใคร ตามความจริงของเทศน์ ควรหนักหนัก ควรเบาเบา อย่างนั้นเรื่อย ๆ ไป ให้พากันเข้าใจอย่างนี้

สำนวนของเราที่เทศน์ทุกวันนี้กับแต่ก่อน ก็ตั้งแต่เทศน์สมัยที่เรียนหนังสืออยู่ทางปริยัติเป็นอย่างหนึ่ง เหมือนทั่ว ๆ ไป แต่สำนวนที่มาจากทางด้านปฏิบัติ เกิดขึ้นทางนี้ เทศน์ทางนี้เรียกว่าธรรมเปิด เอ้า พูดให้ชัดเจนเลย ไม่ได้เหมือนกันนะที่นี้ธรรมเกิดนี้จะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหนไม่ได้นะ เป็นยังงี้ต้องพูดตามนั้น ๆ ไม่งั้นไม่เรียกว่าธรรม เนอะเอาละนะ ต้องตรงไปตรงมาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นภาษาของเราอย่างเทศน์อยู่ทุกวันนี้สำนวนทุกวันนี้จึงเป็นคนละคนไป กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบนะ เราพูดตามหลักความจริงไม่หลีกเลี่ยงไปไหน ตรงเป้ง ๆ ไปเลย เป็นอย่างนั้นละ

ไม่ว่าธรรมชั้นใดลงได้เกิดขึ้นกับใจแล้วแม่นยำ ๆ ไม่จำเป็นต้องหาใครมาเป็นพยาน ท่านว่า สนุทธิภูมิโก ๆ รู้เองเห็นเอง พูดได้เอง แสดงได้เอง ไม่ต้องไปหาเยี่ยมจาก

ใคร ยืมที่ไหนไม่ต้อง นี่ละธรรมชาติปฏิบัติที่เกิดขึ้นภายในใจจากผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ปฏิบัติ นอนเฝ้าหมอนก็มีแต่หมอนเต็มตัว ๆ ไปที่ไหนแทนที่จะเห็นคนกลับมีแต่หมอนเต็มตัว นั่นถ้าหาหมอนก็เห็นหมอน หาธรรมก็เห็นธรรม เข้าใจไหมละ เอาละพอ

พูดถึงเรื่องราวธรรมเกิด เลยพูดไม่ได้ละ นั่นเห็นไหมเวลาเกิด เวลาธรรมเกิด ธรรมเกิดจากใจ ๆ ธรรมเกิด ๆ ธรรมอยู่ที่นี้ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน เรียกว่าธรรมอยู่ เลยไม่เรียกว่าเกิดไม่เกิด ธรรมอยู่กับใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจ้าเลย การเทศนาว่าการนี้แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะมาเกี่ยวข้อง ที่จะพูดหนักเบาอย่างน้อยมันจะออกของมันเอง ๆ ที่ควรจะได้รับประโยชน์ ถ้าไม่เกิดประโยชน์ ดึงออกก็ไม่ออก เป็นอย่างนั้น รู้ขนาดไหนก็เหมือนไม่รู้ นี่ละธรรมภายในใจเป็นอย่างนั้น จึงไม่มีคำว่าอัดอั้นตันใจ หรือผลักดันอยากให้พูดให้คุย ไม่มี แต่เวลาเหตุการณ์ที่ควรจะพูดหนักเบาอย่างน้อยหากเป็นเอง ๆ ควรจะทุ่มทุ่มเลย ๆ เป็นอย่างนั้นนะธรรม

เราจึงอยากให้พี่น้องทั้งหลายเห็น ใจดวงนี้มันบรรจุบุตรคุณเต็มหัวใจมานานแสนนานแล้ว ให้เอาธรรมเข้าแทรกดูซินะ จนกระทั่งธรรมเข้าเต็มหัวใจแล้ว ทีนี้เป็นยังไง จ้าไปหมดเลย ต่างกันอย่างนี้นะ พุทธศาสนาของเราเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว อย่าจับให้ผิดพลาดไปนะ จับให้ติด พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอศาสนาเดียวเท่านั้น ที่จะนำสัตว์โลกให้พ้นภัยไปได้ จ้าให้ดี เราไม่ได้ประมาทศาสนาใด เท่านั้นพอมีแต่พอ ๆ เรื่อย เหมือนไอ้ปิดไอ้ปู้ด อย่างเคยพูดให้ฟังแล้ว เวลาไปมันปวดขี้ เดินไปเที่ยวแล้วปวดขี้ หาที่ไหนขี้ไม่ได้เลยเรียกสามล้อมา ขึ้นสามล้อแล้วเปิดถังแล้วขี้ใส่ถัง พอขี้สุดแล้วก็ว่า เอาละ ๆ เท่านั้นพอ ก็พอละขี้ขี้ใส่รถสามล้อเขา

ชื่อมันก็แปลก อาจารย์มหาทองสุกท่านนิสัยเรียบนะ เวลาท่านเล่านี้ให้ฟังเราเป็นคนจับเอามาพูดอยู่ทุกวันนี้ ท่านพูดเรียบ ๆ เอาละ ๆ เท่านั้นพอ ขี้ใส่รถเขาจนเต็มรถ (ถ้าเป็นอาจารย์สิงห์ทองไปเจอแล้วมาเล่า) โอ้ ท่านสิงห์ทองนั่นเก่ง แดกแขนงออกไปเลยละ ฟัง มันมีอีกนะ ท่านสิงห์ทองตัวตลกละนี่ ชอบเล่นมากทีเดียว จนได้คุณะเราเรียกมาสอนจริง ๆ ท่านสิงห์ทองท่านนับเป็นพระผู้ใหญ่ขึ้นโดยลำดับลำดับ การปฏิบัติตนเองต่อสังคมเพื่อเป็นประโยชน์สมชื่อสมนามว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ ควรวางตนให้เหมาะสม ควรเล่นค้อยเล่น ควรจริงก็จริง ให้มีจิ้งหะจะโคน อย่ามีแต่เล่น ๆ ใช้ไม่ได้ เขามาเคารพนับถือเขาไม่ได้มาเพื่อความเล่นของเราละ เขามาเพื่ออรรถเพื่อธรรม ให้นำออกปฏิสันถารต้อนรับกันโดยความเป็นธรรม เหมาะสมนะ สอนท่านสิงห์ทอง นั่งหมอบเวลาเราสอน เหมือนกับว่าเอาโซ่พันคอลึงเอาไว้ จับโซ่แล้วตีหัวปอก ๆ สอน พอวางโซ่แล้วยกแยก ๆ เป็นอย่างนั้นละท่านสิงห์ทอง

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz